

O Dedecik Kim Baba

– S. COŞKUNER · 16 Aralık 2018

O DEDECİK KİM BABA?

Otuz beş yaşlarında üniversite mezunu bir devlet memuru olan Tamer bey, pazar günü evinde çok canı sıkılmıştı. “Hanım hadi parka gezmeye gidelim dedi.” Eşi Necla hanım da memur olduğu için işler pazara birikmişti. “Hayatım benim yarım kalan işlerimi bitirmem lazım, sen çocuklarımızla parka gider misin. Hem onlar da temiz hava alarak hareket etmiş olurlar.”

Parka şehrin en kalabalık caddelerinin birinden gidiliyordu. 8 yaşındaki oğlu Tanju ve 4 yaşındaki kızı Aysun’u da alıp, hanımına iyi günler ve iyi çalışmalar dileyerek merdivenlerden yavaş yavaş inmeye başladılar.

Çocuklar çok iyi yetiştirilmişti maşallah. Babalarından hiç ayrılmıyorlar, ellerini bırakmıyorlar ve Tamer beyi hiç üzmüyorlardı.

Bir ara büyük oğlan geriye doğru bakarak babasının elini arkaya doğru çekmeye başladı. Baba sesini yükselterek “yürüsene oğlum” dedi. Tanju’nun kafası hala geride ve babasının elini istemeden geriye çekmekte idi. Tanju’nun evde dedesi ve ninesi yoktu. Gözü duvarın dibinde asasını dayanak yaparak hüznü bir şekilde oturan saç sakalı birbirine karışmış, üzgün, düşüncelere dalmış, üstü başı yırtık pırtık, kafasında 8 köşe Elazığ şapkası olan, ceketinin içinde mor koyun yününden örülmüş avcı yeleşti olan, ayaklarındaki koyun yününden yapılmış çorapları eskimiş, gözleri çok az gören, 85 yaşlarında bir dedeciğe gözü takılmıştı Tanju’nun...

Tanju, kafası yine geride, gözünü o çınar ağacından ayırmadan, babasının elini tüm gücüyle asılarak: “Baba, o dedecik kim? Diye sordu. Tamer bey oğlunun ısrarla kafasını çevirmediği yöne gönülsüzce baktı ve “Ne bileyim oğlum bir dedecik işte”. Dedi.

Tanju, dedeciğin görüntüsü kaybolana kadar kafasını öne çevirmedi ve dedeciği gözünden kaybedene dek ona baktı.

Sayın devlet memurum, otuzbeş yaşlarındaki Tamer bey: O bir dedecik değildi.

O, hayatın her türlü çilesini çekmiş, ömrünün sonuna gelmiş, koca bir çınardı.

O, senin gibi kaç tane Vatana Millete hayırlı evlat yetiştirmiş, evlatlarına sırtlarını dayamaları için koca bir dağ olan bir babaydı.

O, çocukluğunda ayağına giyecek çarık bulamayıp ayaklarını taşlar keserek büyüyen bir efsaneydi.

O, senin gibi üniversite okuyarak devlet memuru olamadı. Karasabanla çift sürdü. Öküzünün biri hastalanıp ölünce, karasabanın yönetimini eşine bırakıp, kendisini tek öküzüne eş koştu.

O, Atatürk’ümüzle birlikte İstiklal Harbimizde bıyığı bitmemiş bir delikanlı olarak cepheden cepheye koştu.

O, şimdiki gibi 21 gün askerlik yapmadı. Her ihtiyaç duyulduğunda bir ayağı cephede idi.

O, evlendiği zaman, gerdek gecesinde eski evlerinin kalın sıvası üzerlerine düşmüştü.

O, gençliğinde evin suyunu 5 km. uzaktan güğümlerle sırtında getiriyordu.

O, gençliğinde hiçbir ulaşım vasıtası olmayan yollarda her türlü eşyayı, gıdayı, sapı, samanı, desteyi, yığını hep sırtında taşıdı.

O, bu kadar işin arasında, Camisini hiç aksatmadı. Tamamen eskimiş, yıkılmaya yüz tutmuş köy camisini birkaç arkadaşıyla birlikte meccanen tamir etmişti.

O, gençliğinde sigara, alkol nedir hiç bilmedi. Hem o ürünlere ulaşmak çok zordu, hem de alacak hiç parası olmadı.

O, parasızlıktan, işten, kayıttan, yorgunluktan, yıllarca evlenemedi. Evliliği aklına bile getiremedi.

O, eşi ilk doğumunu mezradaki orak tarlasında yapmak zorunda kalınca, eli ayağı birbirine karıştı. Nerde, doktor? Nerde ebe? Nerde sağlık memuru???

O, altısı ilk eşinden, beşi de ikinci eşinden yarısı kız yarısı erkek 11 çocuk büyüttü. Ama nasıl ve hangi şartlarda büyüttüğünü sen asla hayal bile edemezsin Tamer bey...

O, yeri geldi Birleşmiş Milletler talimatı ile Kore' ye gitti. Yeri geldi, biriktirdiği üç beş kuruşla, binbir zorluklarla Hicaz'a bile gitti.

O, yeri geldi imamı olmayan köy camisinde imamlık ve müezzinlik yaptı. Doğan çocuklarının hepsinin kulaklarına Ezan okudu.

O, ilk okula dahi gidemedi. Ama satacağı ve alacağı ürünler için gerekli matamatiği öğrendi.

O, bütün çocuklarının ve torunlarının her türlü iaşe, eğitim, terbiye, kültür vb. hizmetlerini zorluklarla ama coşkuyla yerine getirdi.

O, sadece bir dedecik değildi Tamer bey.

O, bir eğitmendi, kahramandı, babaydı, eşdi, Vatanseverdi, kamil insandı. Şimdi ki o yaşlı ve bakımsız haline bakıp, ona dilenci veya kirli bir adammış gibi, "Ne bileyim işte bir dedecik" dememeliydin oğluna. Sana hiç yakışmadı memur bey.

Oğluna o koca çınarın böyle doğmadığını, bizim de günün birinde Allah ömür verirse öyle olacağımızı anlatmalıydın. Küçük çocukların için eğitimin ve öğretmenin bir parçasıydı bu.

Yaşlılarımız, toplumumuzun en saygın, en ilgilenilir, en değer verilir, her an hatırları sorulur, tecrübelerinden hakkıyla yararlanılır çınarları olmalıdırlar...

Selam, sevgi ve dualarımla. Allah'a (cc) emanet olunuz.

16 Aralık 2018. Saat: 17.00 Antalya

Doç.Dr. Süleyman COŞKUNER

Kaliteli Yaşam Uzmanı